

erkender, at det statistiske Bureau trænger til forøget Arbejdskraft, dels for hurtigere end nu at kunne fuldføre sine Arbejder, navnlig hvad Omfærtningsstatistikken angaar, dels for at kunne optage Behandlingen af nye Opgaver, saa finder det dog den her foreslaaede Forøgelse af Embedsmænd altfor betænelig stor. Naar Flertallet gentagne Gange henviser til, at den særlige Narfag til den betydelige Forøgelse er Bureauets Optagelse af den sociale Statistik, da formener Mindretallet, at den rette Vej, der her maatte gaas, var en Forøgelse af Arbejdskraften gennem forøget Bevilling paa Finansloven — saaledes som man hidtil er gaaet frem — medens man først, naar Erfaringen har lært, i hvor stor Udstrækning den nye Arbejdsomraade krævede overordnede Arbejds kræfter, gik til en herefter afpasset Forøgelse af Embedsmænd. Mindretallet formener saa meget mere dette, som den nævnte nye Opgave, maa antages kun ved sin første Etablering at kræve særlig forøget Arbejde, medens en ikke uvæsentlig Del af dette atter vil svinde, naar Sagen er kommen i sin regelmæssige og jævne Gang, sammen med Bureauets øvrige stabile Arbejde. Og skal Mindretallet i denne Forbindelse samtidig henpege paa Bureauets Svar (Betyndningens Bil. II.), foranlediget ved Udvalgets Forespørgsel om den Virksomhed, det vil kunne udfolde, naar den foreslaaede Ordning er iraadt i Kraft, idet der ogsaa her først og fremmest nævnes et Arbejde, der har en midlertidig og delsvis ophørende Karakter.

Naar Mindretallet derfor fuldt samstemmer med Flertallet i det magtpaaliggende i at faa i værkstet en fyldig Arbejdsstatistik, kan det paa den anden Side ikke erkende, at det foreliggende Lovforslag giver en Garanti for, at en saadan vil komme til Stede; den er opført med — dog væsentlig under et „f. Eks.“ — mellem en Række gamle og ny Arbejdsøemner, der opregnes i den foreslaaede ny § 4, men i hvilket Omfang den vil blive udført, og hvor megen

Kraft Bureauet vil sætte ind paa denne ene Gren af sit Arbejde, vil udelukkende være afhængig af den større eller mindre Interesse, Bureauets Direktør og dets ene Kontorchef, maatte være for at skaffe alle herhen hørende Spørgsmaal fuldt ud oplyste. Samtidig savner Mindretallet i Lovforslaget en Udgang for Bureauet til at skaffe sig navnlig Spørgsmaalet om Arbejds løn m. v. fuldt oplyst, idet det næppe tør antages, at den sædvanlige Vej, Henvendelse til Kommunalraad o. s. v., her vil kunne gøre tilstrækkelig Fyldest.

Mindretallet kan derfor væsentligst kun opfatte det nærværende Lovforslag som en ren og bar Lønningslov, der i en ukendt Grad forøger de ved en enkelt Institution ansatte Embedsmænd, uden at Mindretallet kan deltage i Flertallets Forvisning om, at dermed Gennemførelsen af det, „som særlig maa være magtpaaliggende ved nærværende Lovforslag“ virkelig er sikret. Derfor det betydelige Flertal, der har samlet sig om Forslaget, anser Mindretallet det imidlertid for ordesløst at stille Vædringsforslag navnlig i de to her antydede Retninger, men maa indskrænke sig til at fra raade Lovforslagets Vedtagelse.

Herefter stilles følgende Vædringer:

Af Flertallet (Hele Udvalget undtagen Ovesen og E. Sørensen):

Til § 1.

1) Paragraffen affattes saaledes: Ved det statistiske Bureau ansættes følgende Embedsmænd: 1 Direktør, 2 Kontorchef og 3 Fuldmægtige, hvoraf den ene tillige fungerer som Ekspeditionssekretær, og som saadan oppebærer et Honorar af 600 Kr. aarlig, der ikke medtages ved Pensionsberegningen.

Direktøren lønnes med 4,800 Kr. stigende hvert 5te Aar med 400 Kr., dog kan Lønningen ikke overstige 6,000 Kr. For saa vidt den nærværende Kontorchef ansættes